Egry Artúr

Pancreas teszi a dolgát

szököm én már bogokat húz
vénám csipkéin az idő
ahogy horgolt ágyterítőn
szobába szabadult macska
kék-sápadt bőrrajzolatok
maori minták tetovált
mitikus verssoraiban
nincsen semmi szelídség

átszököm én már felbomlik
lassan a test ionokra
vizes oldat a szelídség
simogatásodat érzem
ahogy kezemhez érhet
zavarba ejtő gondolatod
úgy hever bennem a vers is
mint parázs ha vízbe vetik

nem szököm én hova szöknék
nem múlik el az örök lét
nem szárad ki a semmi ága
nem várnak sehol hiába
pancreas teszi a dolgát
ha hagyod ha nem
múló időd visszafognád
nagy csontos ló legel odabenn